

Ady András

DÉZSÁVÜ

Találkoztam veled valahol, közel,
messzire innen, nem tudom, nem merem
tudni, de mégis kellene, velem
történhet meg: valami ellök, s ölel.

Szerettelek kávéházi teraszon,
vagy éjszakán, mikor csomagolni
kellett egy kis életet, s cammogni,
gyors halál elől. Tán szabadon

mondandó lesz egykor a szeretlek,
tán menekülve mások is szeretnek...
megölhetőek vagyunk, ha valaki más,

valaki-hatalom, éheznek nagyon.
Már megvoltál valahol, voltál vagyon,
feleség-kezdet, a végért hibás.

NEM ÖRÖKÖLTEM

Csak a kezed tedd ide, hadd mintázzam,
vegyem magamhoz, sajátta, ilyenné
tegyem, ni, mint ezek, azaz milyenné?
Lehet velük jobbítani, tisztázzam,

vagy ölni inkább, az jobban megy nekik,
arra formált minden ér, ín, bütyök,
rántani tudnak s ellökni, ha ütök...
De tudják azt: az áldást adják-veszik?

Csak kezemhez tettet volna kezedet,
mikor még voltál, mikor még lehetett,
csak okult volna, milyen a gyógyítás,

milyen fogás a simogatás, milyen
a férfi, ha csak teste imilyen,
keze övé, vagy nem: oly világ-anyás.

Dupla Anna